

Odvážný výlet za krásami Prahy

Málokterý z našich klientů z MěCKP se dostane na nějaký výlet, zájezd apod. S našimi chodítky, vozíky a jinými zdravotními pomůckami je to takřka nemožné. Nemožné, ale přeci jen uskutečnitelné. Stalo se ve čtvrtek 1. června – zrovna na Den dětí – když se po obědě přistavil velký moderní autobus, aby nás zájemce odvezl na exkurzi do Prahy. Ukázněně jsme uložili své vozíky do úložného prostoru a za pomoci paní ředitelky, vrchní sestry, sociální pracovnice a dalších děvčat z personálu celkem obratně nastoupili do autobusu. Spolu s námi jelo i několik žákyň z vyšších tříd Základní školy v Ben. i se svou učitelkou pí. Ing. Zadákovou Tyto žákyně vždy ve středu odpoledne chodí k nám, aby se věnovaly nemocným, špatně pohyblivým klientům.

Cílem naší cesty byla Praha. Bylo krásné počasí, a to přispívalo k dobré náladě. Naším průvodcem byl nový benátecký římskokatolický farář P. Miškovský. Už v autobuse nás seznámil s historií města, Hradu a dalších památných míst. Zastavili jsme přímo u Arcibiskupského paláce, kde byla naše první zastávka. Za pobavených pohledů jiných výprav jsme si vzali své vozíky a chodítka a seřadili se. Pan farář měl zajištěného průvodce, který s námi pomalu procházel jednotlivými komnatami, krásně zařízenými, s vysokými koberci, krásnými obrazy. Naši velkou pozornost zaujala místnost se 4 krásnými gobelíny, barvy na nich byly tak jasné, živé, že vzbuzovaly dojem nedávné rekonstrukce, či alespoň opravy. Nejvíce vynikala jasně červená barva. Zvláštní byl velký protáhlý sál s jednou stěnou plnou obrazů kardinálů, kteří zde žili. Prohlídli jsme si i soukromou kapli p. kardinála Duky. Místnosti jsou v 1. patře, kam jsme se dostávali po skupinkách výtahem. Odvážlivci ještě vyjeli o patro výše na střechu a obdivovali nádherný výhled na Prahu. Přeci jen – která země se může pochlubit takovým bohatstvím, takovým městem?

Po prohlídce Arcibiskupského paláce jsme přešli až ke katedrále. V Arcibiskupském paláci z nás dosud nebyl nikdo, v chrámu alespoň někdo. P. Miškovský začal opět vykládat – zbožně jsme poslouchali a postupovali vyhrazenými místy, než k nám zamířila asi paní průvodkyně, která nás už chvíli pozorovala a nabídla P. Miškovskému, že nás pustí až k oltáři. Vděčně jsme přijali. Teď jsme měli všechny oltáře, sochy, obrazy a mozaiková okna pěkně na dohled. Člověk nemá slov vyjádřit všechnu tu krásu. My jsme byli tak maličtí proti výšce chrámu. Světlo na nás dopadalo přes barevná okna, ze stínu postranních oltářů vystupovaly sochy svatých, všude ticho a klid. V chrámu ten

den bylo jen několik cizojazyčných výprav, každý mluvil tlumeně a vychutnával si to kouzlo staletí, které na nás dýchlo v chrámové lodi. A možná si i někdo v duchu odříkával Otčenáš .....

Ale všechno má svůj konec a hodiny se kvůli nám nezastaví. Tak ještě pár pohledů na tu naši „stověžatou“, a šli jsme k autobusu. Byli jsme plni dojmů, budou v nás doznívat ještě dlouho.

Děkujeme našemu vedení a P. Miškovskému, měli s námi trpělivost a vydatně nám pomáhali při přesouvání na jiné místo. V Benátkách jsme vystoupili sice unaveni, ale uspokojeni, že jsme to „i s vozíkem zvládli.“

Účastnice zájezdu, klientka MěCKP